

SVETLUŠKA

JANA

Počuli ste, milé deti,
o muške, čo v noci svieti?
Jožko si už s Ankou šušká:
„To môže byť len Svetluška!“

Uhádli ste raz, dva, tri,
Janko, aj ty prisadni!
O Svetluške poviem vám,
pretože ju dobre znám.

Jedného dňa muška malá
pod kričkom si sladko spala.
Celú noc však tu i tu
svieti všetkým na cestu.

Bolaže to únavá!
Spala by až do rána,
keď tu zrazu pod kričiek
zatuľal sa vetriček.

Posuškal jej do uška:
„Vstávaj, vstávaj Svetluška!“
Nepočula jeho slová,
fúkol teda zas a znova.

Zlatica pri ZŠ
SACURON

„Svetluška, zobuď sa hned,
na čistinku rýchlo leť!
Chystá sa tam veľká sláva,
bude noc svätého Jána!“

Natiahla sa trošička,
pretrela si očička:
„Jojoj, vetrík, pozor daj,
na lampášik nefúkaj!“

Nepočul ju priateľ milý,
fúkal, fúkal z celej sily.
Nepomohol plač, krik, ston,
lampášik jej vyhasol.

„Čo si počnem zvečera?“
zosmutnela chudera.
Slhko zašlo za hory
a lampášik? – Nehorí!

Zbadal ju vtom mesiac zhora:
„Svetluška, či nie si chorá?
Na lúke sú všetci, iba...
svätójánska muška chyba.“

„Ach, mesiacík, beda mi,
môj lampášik nehorí!
Čo si počnem v lese sama,
bez pomoci, až do rána?“

Veľký nárek, plač a vzlyk,
zlutoval sa mesiacík.
Obrátil tvár k mliečnej ceste:
„Hviezdy moje, sem sa! Kde ste?

Spravteže mi po vôli,
nech lampášik zas horí!“
Už sa vetrík s jednou vznáša,
ukladá ju do lampáša.

A čo bolo, deti, ďalej?
Muške zmizli slzy z tváre.
Tancovala do rána
po celú noc na Jána.